

De Sprookjeshuwelijken

BUFFALO BILL

&

DE KLEINE ZEEMEERMIN

Geschreven en verteld door Philip Maes
Illustraties en grafische vormgeving door Eric Bouwens

Maes, Philip
De Sprookjeshuwelijken. Buffalo Bill & De Kleine Zeemeermin

© 2019 Infodok / Standaard Uitgeverij nv,
Rijnkaai 100/A11, B-2000 Antwerpen en Philip Maes
Gemaakt onder licentie van Davidsfonds.
'Infodok' is het geregistreerde merk van Davidsfonds vzw.
www.standaarduitgeverij.be/infodok

Tekst: Philip Maes
Vormgeving en illustraties: Eric Bouwens

D/2019/0034/20
ISBN 978 90 02 26976 9
NUR 277

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd – op enige manier –
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

EEN PROPER BEGIN

Niet zo vreselijk ver hiervandaan (alhoewel, toch wel. Zeker als je te voet bent), woonde er een machtige zeekoning. Zijn waterrijk liep van de lange kustlijn, waar eb en vloed hun dagelijkse dans opvoeren, tot diep in de blauwgroene zee. Niemand wist precies tot waar. Het is ook moeilijk om precies te weten tot waar, want de zee is daar onwaarschijnlijk diep. Je raakt dus moeilijk op de bodem om er een kijkje te nemen. En er staan – voor zover we weten, want er is nog nooit iemand geweest – ook geen borden met plaatsnamen. Of aanwijzingen. Zoals: ‘U verlaat nu het Rijk van de Zee. Tot ziens.’ Of ‘Traag zwemmen, a.u.b. Hier spelen kleine zeemeerminnen.’ Vermoedelijk zijn er ook geen grenspaaltjes, slagbomen of een betonnen muur om ongewenste gasten tegen te houden. Gelukkig maar. Het machtige waterrijk van de zeekoning was een paradijs voor allerlei zeebewoners. Zoals reuzenwalvissen die moeiteloos en sierlijk door de schuimende golven klieven, grijze dolfinen die achterwaartse buitelingen maken (nét iets leuker dan de voorwaartse naar het schijnt), tot hele kleine, bonte visjes die verstopperijtje spelen tussen het kleurige koraal.

De zee was bovendien zo helder en proper als een pas geboende vloer. Want dit verhaal gebeurde jaren geleden, toen er nog geen vervuiling was. De mensen hadden geen plastic, maar wel heel veel goede manieren. Afval, dat gooi je niet op straat.

Want als het op straat ligt, spoelt de regen het in de riool en belandt het zo in zee. Afval zoals oude kauwgum, verpakkingen (als die er al waren), lege flesjes en blikjes, ja, zelfs opgedroogde snotjes werden met de glimlach in een vuilnisbak gemikt. Want zo hoort dat. Vuil, in de vuilnisbak. De naam zegt het zelf: VUILnisbak. Niet op straat gooien, of in zee. Anders zou er staan: vuilniszee. Of vuilnisstraat. Neen, in de VUILnisbak. Wat kunnen de dingen toch eenvoudig zijn, als je er heel even over nadenkt.

2

TIJD VOOR OPPERVLAKKIGHEID

In dat wonderlijke waterparadijs woonde de zeekoning met zijn zeven prinsessendochters. Stuk voor stuk prachtige zeemeerminnen. Vrolijk, okselfris, zelfstandig en voorzien van een krachtige vissenstaart waarmee ze supersnel konden zwemmen.

De koning zijn jongste dochter heette Steffi (haar bijnaam is Stix, zoals in vissticks). Zij was de mooiste van allemaal. Ondanks haar paardengebitje. Maar dat los je tegenwoordig zó op met een beugeltje. Er zijn ergere dingen in 't leven. Ook voor een zeemeermin.

In het jonge leven van Stix ging iets bijzonders gebeuren. Het is namelijk zo dat elke prinsessendochter die de puberteit bereikt – dat wil zeggen: ze is stilaan meisje af en wordt een vrouw – die dochter mag de veiligheid van het waterrijk even verlaten en naar de oppervlakte zwemmen. Om naar de mensenwereld te kijken. Een wereld waar

zij, de bewoners van de zee, nooit kunnen gaan wonen. Ah nee, beeld je eens in: met zo'n vissenstaart rondlopen, dat gaat gewoon niet. Zet maar eens een vis rechtop, die valt meteen om. Stappen is uitgesloten. Fietsen is ook moeilijk, daar heb je twee benen voor nodig. En autorijden... met zo'n staart druk je op de gas- en de rempedaal tegelijk. Daar komen ongelukken van. Sowieso.

Al haar oudere zussen waren al geweest. Vandaag was het de beurt aan Stix, de laatste in de rij, om naar de oppervlakte te zwemmen. En met haar hoofdje net boven de golven te kijken naar de wereld op het droge. Een wereld waar mensen met twee benen in rondstappen, waar bomen groeien en de wind met de bladeren speelt, een wereld met autowegen, warme wafels, blaffende honden en stenen huizen. Zo anders dan de wereld waarin zeewezens leven.

Nu kan je denken: is dat niet gevaarlijk, zo'n jonge onervaren zeemeermin die alleen naar boven zwemt? Wat als een visser haar per ongeluk vangt? Dan komt ze terecht in een viswinkel, tussen een kabeljauwfilet en een zalm op vel.

Haar papa, de zeekoning, vond het allemaal geen probleem.

'Ik heb die meiden goed opgevoed. Die kunnen gerust op hun eentje naar boven. Het is trouwens beter dat ze de bewoonde wereld zélf zien, dan dat iemand het hun vertelt. Dan geloven ze het tenminste', zei hij.

Bovendien dacht de koning (sommige dingen denk je beter dan ze te zeggen), het zijn *pubers*. Die kunnen soms zó lastig zijn. 'Neen' is plots het enige antwoord dat ze

kennen. 'Kan je even je kamer opruimen...? NEEN. Heb je tijd om... NEEN.' Arrgghh!

Maar goed.

De koning had ook geen vrouw meer om het allemaal mee in goede banen te leiden.

Die was jaren geleden jammer genoeg gestorven. Plots heel erg ziek geworden en baf, weg. Ongelooflijk dood. Kan gebeuren. Het leven gaat voort. En tranen onder water, daar zie je toch niks van. Dat is daar beneden één pot nat.